

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἡ Θεοτόκος «ἀγρυπνεῖ» γονυκλινῆς γιὰ τὴν Πατρίδα μας

Τὸ ἔτος 1948 στὴν ἐγκαταλειμμένη Μονὴ Προυσοῦ*

Εὐρισκόμαστε στὸ ἔτος 1948. Ὁ ἀδελφοκτόνος Ἐμφύλιος μαίνεται στὴν ἑλληνικὴ ὕπαιθρο. Οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρυτανίας καὶ τῆς ὄρεινῆς Ναυπακτίας ἐγκαταλείπουν τὰ χωριά τους καὶ φεύγουν γιὰ ἀσφάλεια σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Μαζί τους «φεύγει» καὶ ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Προυσιώτισσας, ἡ ὁποία μεταφέρεται ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Προυσοῦ στὴν ἀκρόπολη τῆς Ναυπάκτου.

Τὸ Μοναστήρι παραμένει τελείως ἔρημο.

Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ ἀρχίζουν οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Στρατοῦ. Ἡ ἐνάτη Μεραρχία ἀναλαμβάνει ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις στὴν Εὐρυτανία. **Μερικὰ** τμήματα περνοῦν ἀπὸ τὸν Προυσό.

Ὠρισμένοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες πλησιάζουν στὴν σκοτεινὴ Ἐκκλησοῦλα τῆς σπηλιᾶς καὶ μπαίνουν γιὰ νὰ προσκυνήσουν.

Ἐκεῖ μέσα ἀντικρίζουν ἓνα παράδοξο θέαμα:

Μπροστὰ στὸ τέμπλο, στὰ ἀριστερὰ τῆς ὡραίας πύλης, ἓνα ἀναμμένο καν-τήλι καὶ μιὰ καλόγρια γονατιστή.

Οἱ στρατιῶτες ἀποροῦν. **Πῶς** ζῆ αὐτὴ ἡ Μοναχὴ ἐδῶ, τὴν στιγμὴ ποῦ ἡ Εὐρυτανία εἶναι τελείως ἔρημη ἀπὸ κατοίκους; **Πῶς** συντηρεῖται, τί τρώει, ποῦ βρίσκει λάδι γιὰ τὸ καντήλι;

Τὴν ἐρωτοῦν λοιπόν, καὶ Ἐκείνη σεμνὰ καὶ πονεμένα τοὺς ἀπαντᾷ:

«**Παιδιά μου, ζῶ ἐδῶ μοναχὴ μου** δύομισι τώρα χρόνια. **Γιὰ** τὴν ἰδική μου ζωὴ δὲν χρειάζονται φαγητὸ καὶ ψωμί. **Μοῦ** ἀρκεῖ ποὺ ἔχω τὸ καντήλι μου ἀναμμένο».

Οἱ στρατιῶτες, κουρασμένοι ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ βιαστικοὶ νὰ φύγουν, δὲν ἔδωσαν προσοχὴ στὰ λόγια τῆς.

Τὴν ἐπομένη ὅμως, ὅταν τὸ ἔφεραν πάλι στὴν μνήμη τους, κατάλαβαν πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μὲ κάτι θαυμαστό.

Ὅταν ἀργότερα περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Ναύπακτο, ἐζήτησαν μὲ ἐπιμονὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν Διοικητὴ τους γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Μητροπολίτη.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστόφορος τοὺς ὑποδέχθηκε μὲ ἀγάπη καὶ ἀφοῦ τοὺς ἄκουσε συγκινημένους, ἔρριξε φῶς στὸ μυστήριο:

- «**Ὁ** Ναός», τοὺς εἶπε, «ποὺ ἐπισκεφθήκατε, ἀνήκει στὴν ἔρημη τώρα Ἱερὰ Μονὴ Προουσιώτισσας, τῆς ὁποίας ἡ θαυματουργὸς Εἰκόνα εὐρίσκεται πάνω ἀπὸ δύο χρόνια ἐδῶ, στὸ Παρεκκλήσι τῆς Μητροπόλεώς μας, στὸν Ἅγιο Διονύσιο. **Πηγαίνετε** νὰ τὴν προσκυνήσετε καὶ θὰ καταλάβετε...».

Πῆγαν πράγματι καὶ προσκύνησαν. **Τότε** αὐθόρμητα στὸν καθέναν δόθηκε ἡ ἐξήγηση στὴν ἀπορία του: στὴν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος ἀνεγνώρισαν τὴν Μοναχὴ ἐκείνη ποὺ συνάντησαν στὸ Ἐκκλησάκι τῆς σπηλιᾶς, ψηλὰ στὸν Προουσό.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ἀθανασίου-Πρεσβυτέρου Χαρούλας Τσουλιάη, Πάντων Ἄνασσα, σελ. 317, ἐκδόσεις «Ἄθως», Αθήνα 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.